Sportul Magazin

CARTEA SAVANTĂ A UNUI CAMPION OLIMPIC *)

Am încheiat lectura (adeseori dificilă, din pricini ce vor deveni clare mai jos) unei cărți plină de originalitate, de la temă și pînă la realizare. O carte care prin însuși titlul ei („Valorile, țelurile, realitățile Jocurilor Olimpice moderne") trădează meticulozitatea autorului. Este o operă concepută științific (fiind, de altfel, dezvoltarea unei mai vechi dizertații academice), care-și propune elucidarea noțiunii de idee olimpică, atît de controversată în variatele interpretări ce i se dau. Autorul întreprinde o anchetă exhaustivă (lista izvoarelor sale cuprinde 1477 titluri!), adăugind cărților, publicațiilor, documentelor cercetate, o serie de chestionare și experiența sa personală. Trecînd la compoziția studiului său, autorul folosește uneltele logicii și ale statisticii, construind o lucrare cu aparențe de alambicare. Abundența trimiterilor (cu o rigoare greu de egalat), excesul de cifre în text (reprezentînd sursele) și tentativa finală de analiză structurală opun cititorului interesat de subiect o barieră greu de trecut. Lipsa de cursivitate la lectură este însă compensată de seriozitatea și bogăția de informații. În sinteza sa, autorul conchide că tocmai ambiguitatea ideii olimpice (nu prea bine și nici uniform cristalizată în toate cercurile) contribuie la popularitatea sa în rîndurile oamenilor de cultură și, în definitiv, în opinia publică. De asemenea, autorul consideră că structura olimpică își datorește stabilitatea faptului că, de-a lungul vremii, programul prevăzut la origine a fost realizat aproape în totalitatea sa.

Am dedicat o sumară recenzie acestei valoroase cărți nu numai pentru că autorul mi-a făcut cinstea de a mă cita în bibliografia sa. Primul gînd s-a îndreptat către autor însuși, care, în ciuda savantlicurilor pomenite mai sus, deci în pofida aparențelor, este un sportiv, un mare sportiv, ba mai mult: un campion olimpic! Dr. Hans Lenk, membru al celebrului opt de la Ratzeburg/Kiel, a fost de două ori campion european de canotaj, iar în 1960, la Roma, a obținut laurii olimpici în proba de 8+1. Toate acestea nu l-au împiedicat să studieze filozofia, matematica, educația fizică, psihologia și sociologia, obținînd în 1961 (un an după titlul olimpic) diploma de doctor în filozofie „summa cum laude". Din 1962, dr. Hans Lenk este asistent la catedra de filozofie a Universității tehnice din Berlinul occidental.

Formația intelectuală complexă a autorului justifică strădaniile de sistematizare. Dar dincolo de valoarea operei sale, pentru noi rămîne valabilă senzația extrem de plăcută de a fi — măcar pe timpul lecturii — în compania unui sportiv distins și de a găsi un prețios aliat în lupta pentru demonstrarea logodnei de loc morganatice dintre cultură și sport.

*) *Dr. Hans Lenk: Werte, Ziele, Wirklichkeit der modernen Olympischen Spiele;* Verlag Karl Hofmann, Schorndorf bei Stuttgart.

Victor BANCIULESCU

Erik de Vlaeminck (la stînga) și fratele său Roger, la terminarea cursei pentru campionatul mondial

DOI FRAȚI DEVIN CAMPIONI MONDIALI ÎN ACEEAȘI ZI... LA ACELAȘI SPORT

Acest fapt, fără precedent în istoria sportului, s-a petrecut duminica trecută, cu prilejul campionatelor mondiale de ciclocros desfășurate în împrejurimile orașului Luxemburg. (Cititorii noștri au fost de altfel informați, la timp asupra rezultatelor tehnice înregistrate în această competiție). În timp ce titlul mondial la categoria profesioniști a revenit lui Eric de Vlaeminck, titlul de cel mai bun amator a fost cucerit de fratele acestuia, Roger.

Cei doi frați sînt originari dintr-un mic sat belgian, Eeklo, unde evenimentul a fost sărbătorit cu multă însuflețire și... multe butoaie cu bere.

Interesant este faptul că Eeklo nu se află la prima sărbătoare de acest gen. Tot în acest sătuc flamand s-a născut și Romain Deloof, care a îmbrăcat de trei ori tricoul de campion mondial în probele cicliste de semifond.

Dar să revenim la cei doi protagoniști ai recentelor campionate mondiale de ciclocros. Ambii sînt foarte modești și, după spusele ziariștilor care i-au asaltat cu întrebări după victorie, foarte emoționați de isprava lor pentru că, deși amîndoi doreau să învingă, totuși nu au crezut că și unul și celălalt vor deveni campioni.

Roger, cel mai mic dintre frații de Vlaeminck (are 21 de ani) mărturisește: **„Am început să alerg îndemnat de fratele meu. Cînd eram amîndoi amatori l-am ajutat cît am putut. E un mare campion și pasionat al ciclocrosului. Pe mine, însă, alergările pe teren variat nu prea mă interesează. Le practic ca să nu rămîn inactiv în timpul iernii. Ele contribuie la o bună pregătire, dar prefer cursele pe șosea".**

Eric, în vîrstă de 23 de ani, este subjugat de farmecul ciclocrosului. **„Cursele pe șosea sînt lungi și deci plicticoase. Prefer eforturile mai mari, dar mai scurte". În ceea ce privește comportarea sa din campionat, el a declarat: „Am impresia că visez. Am pornit foarte tare ca să evit un eventual accident sau vreo busculadă".**

Învinsul său, fostul campion mondial, vest-germanul Rolf Wolfshohl, este de părere că „Eric s-a dovedit un mare specialist al probei. Epoca sa abia a început".

Varietăți

MICROSTATISTICA ANGLO-SCOȚIANĂ

Recentul meci de pe stadionul Hampden Park din Glasgow, a fost cel de-al 85-lea dintre reprezentativele de fotbal ale Scoției și Angliei. Bilanțul? De 35 de ori au cîștigat scoțienii (de 15 ori în deplasare) și de 29 de ori englezii (12 victorii în deplasare). Celelalte 21 de întîlniri s-au terminat la egalitate.

Cea mai categorică victorie a Angliei a fost obținută în 1961, cînd s-a înregistrat un scor de ... rubgy: 9—3! În memoria englezilor stăruie însă și un penibil 1—5, survenit în 1927, chiar pe „Wembley".

Cu ocazia centenarului meciurilor Anglia—Scoția, în 1972, cele două federații au de gînd să organizeze un meci între o combinată Scoția—Anglia și Restul Lumii.

COMPETENȚĂ 100%

La unul din recentele concursuri de pronosticuri sportive din Italia („Toto-calcio"), o gospodină din localitatea Gioisa Marea, Emilia Pavesi, a „găsit" toate cele 13 rezultate, obținînd astfel un cîștig de 243 300 000 de lire! La același concurs, Valcareggi, antrenorul echipei Italiei, n-a putut da decît 5 pronosticuri corecte.

Prilej de glume pentru ziariștii italieni, care au ridicat problema... înlocuirii lui Valcareggi cu Emilia Pavesi, a cărei competență în ale fotbalului a fost pe deplin dovedită...

Începător!

Desen de TITI GHEORGHIU — Vaslui

Convorbiri cu domnul Gore

FOOT-BALL ȘI PSIHANALIZĂ

— *Felicitări domnule Gore,* i-am spus adineaori eminentului meu prieten, îmbrățișîndu-l călduros... *Se pare că teoriile dumitale cu privire la legătura dintre patologia nervoasă și fotbalul contemporan* (teorii care, în paranteză fie vorba fuseseră primite de către unii cu șicanări) *își găsesc o confirmare internațională de prestigiu. Bănuiesc că ești la curent cu experiențele din Anglia.*

— *Oarecum,* făcu dl. G. roșind.

— *Și cu lucrările profesorului Harrington.*

Și, de altfel, coincidență, aseară am primit prin poștă de la un admirator anonim volumul „Penalty and Histery" Ed. Doubleday-1968. De unde se vede că nu numai eu am remarcat întîlnirea dintre intuițiile dumitale și cercetările britanice.

— *Oh!,* făcu dl. G. fluturînd mîinile în semn de jenă a modestiei.

— *De ce oh? Așa-i adevărul. Și dacă știința cunoaște legea Kant-Laplace, de ce n-am admite ideea unei teorii Gore-Harrington?*

— *Te rog,* murmură dl. Gore sufocat și dînd pe gît un pahar cu cinci stele.

— *Pentru că, vreau să zic, ce-a făcut profesorul din Birmingham? A constituit cîteva comisii de psihiatri, cerîndu-le să analizeze subconștientul cîtorva zeci de spectatori culeși din tribune și cunoscuți ca agresivi, scandalagii și aruncători de sticle Coca-Cola sau bere „Guinness" în capul jucătorilor. Se ocupă și psihiatrii noștri de asemenea sondaje clinice?*

— *Se ocupă!*

— *De cînd?,* tresării eu mirat.

— *De cînd se ocupă și străinii.*

— *Frumos. Sugestiile dumitale, specialiștii n-au binevoit să le ia în considerație.*

— *Normal. Eu gîndesc la București,* răspunse dl. G. cu melancolii în glas. Apoi, înseninat: *Dar nu contează. Bine că s-au urnit lucrurile. Și, trebuie să recunosc, băieții se pricep. Au ales, pentru început, o temă nu numai pasionantă dar și destul de specifică.*

— *Psihoza Rapidului?*

— *Nu. Așa-i planificată pe aprilie. Tema lor se intitulează:* „Cauzele obscure ale atitudinii frenetice a unor salariați din domeniul fotbalului în legătură cu turneele lungi peste hotare".

Doctorii au fost drăguți, m-au poftit la o ședință de psihanaliză și mi-au oferit o copie după rezultate. (Dl. G. scoate o hîrtie din sertarul biroului). *Te interesează „Cauzele obscure ale..."*

— *Numai cauzele obscure ale fenomenelor, mă interesează. Celelalte nu există.*

— *Cum s-au petrecut lucrurile? Medicii au invitat la Clinica de boli nervoase 45 antrenori, antrenori adjuncți, metodiști, consilieri, funcționari de la Federație și cluburi etc. S-a aplicat metoda freudiană a analizei viselor. După cum știi, Freud este autorul teoriei potrivit căreia dorințele noastre nesatisfăcute ziua se realizează noaptea, în chip de vis. De pildă, ca să dau un exemplu primitiv, dacă visez portocale, înseamnă că peste zi nu izbutisem, dintr-o pricină sau alta, să consum acest fruct; dacă se face-n somn că bate cineva la ușă, zice mă scuzați, sînt directorul dumneavoastră, vreu să știu cum o mai duceți cu sănătatea, înseamnă că peste zi directorul a urlat la tine, făcîndu-te imbecil. Or, după ce pacienții au fost poftiți să se întindă comod pe divan, să se destindă și să-și povestească visele, s-a ajuns la următoarele concluzii:*

28% dintre persoane psihanalizate visează haine piele neagră

14% dintre persoane psihanalizate visează haine piele întoarsă

19% dintre persoane psihanalizate visează seturi damă

10% dintre persoane psihanalizate visează costume tergal

21% dintre persoane psihanalizate visează pardesie buret

19% dintre persoane psihanalizate visează diverse

In plus — o observație interesantă. 93% dintre cei interogați au mărturisit că visele lor variază în raport cu anotimpurile. Se pare că lunile cele mai favorabile activității onirice sînt ianuarie și februarie.

— *De ce?*

— *Asta am întrebat și eu. Mi s-a răspuns că atunci e sezonul soldurilor.*

(p. conf.)
Al. MIRODAN

Cele 3 „STILURI" ale lui HALTEROFILESCU

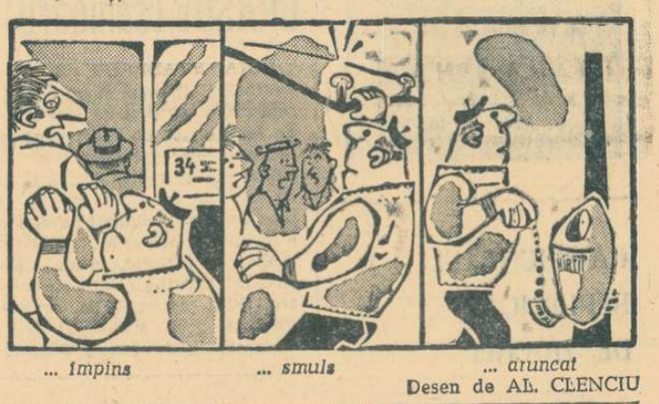

... împins ... smuls ... aruncat

Desen de AL. CLENCIU

PRINTRE PITICII BASCHETULUI

Baschetul! Un sport, pare-se, fără rival, referindu-ne la preferințele elevilor Școlii sportive din Pitești. Dar, fiindcă pentru cei mai mulți dintre ei coșul pare situat mai aproape de... cer decît de pămînt, s-au adresat fratelui mai mic al acestui sport: mini-baschetul.

Și succesele n-au întîrziat să apară, după cum o dovedește și fotografia de față, în care tov. **I. Banu,** în numele comisiei județene de baschet, înmînează o diplomă micului baschetbalist **Cătălin Dumitrescu.**

Dacă ar exista un catalog și pentru ... profesori, poate că ar fi cazul să, notăm cu „10" și activitatea celor doi îndrumători ai tinerilor baschetbaliști: CORNEL GORCIU și N. DELCUESCU.

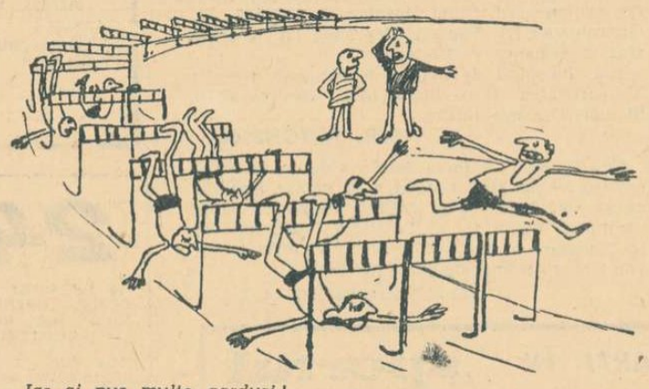

Iar ai pus multe garduri!

Desen de I. DAVIDESCU

MOMENT DIN ISTORIA BOXULUI

MECIUL PRIMO CARNERA — JOE LOUIS

Duminică, vom urmări pe micul ecran meciul de box dintre Joe Louis și Primo Carnera, organizat la New York în ziua de 25 iunie 1935. Întîlnirea a luat sfîrșit în repriza a 6-a, cu victoria lui Louis prin K.O.

Cîteva date despre cei doi boxeri:

PRIMO CARNERA — născut la 26 oct. 1906, un uriaș de 2,07 m și 120 kg, a debutat la Paris în 1928. După un lung șir de victorii obținute prin K.O., la 29 iunie 1933 a fost opus lui Jack Sharkey — pe atunci campion mondial la „grea" — și a reușit să cucerească centura de aur învingînd prin K.O. în repriza a 6-a. El a deținut această centură pînă la 14 iunie 1934, cînd a pierdut prin K.O., în repriza a 11-a, meciul cu Max Baer. Carnera a susținut în total 100 de meciuri, dintre care a cîștigat 66 prin K.O., 18 la puncte și 2 prin descalificare. Ultimul meci l-a susținut în ziua de 21.XI.1945, la Milano, fiind învins prin K.O., în repriza a 7-a, de Luigi Musina. Apoi, Carnera a devenit luptător de catch în S.U.A. A decedat în ziua de 29 iunie 1967, cînd — coincidență! — se împlineau exact 34 de ani de la cucerirea centurii de aur!

JOE LOUIS, pe adevăratul său nume Joseph Louis Barow, s-a născut la 13 mai 1914. După ce a cucerit centura de aur la amatori, la categoria semi-grea, Louis a trecut în rîndurile profesioniștilor, iar la 22 iunie 1937 a devenit campion mondial prin victoria asupra lui J. Braddock — K.O. repriza a 8-a.

După părerea mea, a fost cel mai mare boxer al tuturor timpurilor, ținînd cont că a deținut timp de 12 ani titlul de campion mondial, pe care l-a pus în joc de 27 de ori. În 1949 a abandonat activitatea competițională, pentru ca apoi, din cauza greutăților financiare, să reapară în ring, la 27 septembrie 1950, fiind învins la puncte de Ezzard Gharles. Ultima încercare de a reintra în rîndurile boxerilor aspiranți la titlul mondial a făcut-o la 26 oct. 1951, cînd a fost învins prin K.O., în repriza a 8-a, de către Rocky Marciano.

Joe Louis a susținut 71 de meciuri oficiale, dintre care a cîștigat 54 prin K.O., 13 la puncte și o dată prin descalificare. A fost învins de 2 ori prin K.O. și o singură dată la puncte.

Fl. STANOMIR
antrenor de box

O poveste cu fotbal

Nu l-a interesat niciodată, sau mai bine zis nu i-a plăcut. Colegii lui băteau mingea de-și dădeau sufletul și cînd îi chemau și pe el în joc, refuza totdeauna. E drept că era cam pirpiriu și purta ochelari, dar mai erau și alți băieți ca el și băteau mingea de se speteau.

Nu avea antipatie sau simpatie pentru vreo echipă și dacă ar fi fost după el, fotbalul ar fi putut să dispară. Expresii ca: heț, ofsaid, autogol sau unsprezece metri, care pentru alții erau bombe explozive, pentru el erau ca și inexistente. În școală, pentru că avea cap bun de matematician, era prețuit de profesori, iar colegii îl iubeau, mai ales cînd îi lăsa să copieze problemele după el.

Cu timpul, băieții au crescut, au mers pe la alte școli, fiecare pe drumul lui. Eroul nostru s-a ținut de matematică pînă cînd a ieșit profesor. Dar și fotbalul s-a ținut scai de el. Din camera lui de la etaj, care răspundea în curtea unui internat de băieți, fără voia lui auzea și privea chiar la disputatele meciuri de fotbal, care, ca și pe vremea cînd era copil, nu luau sfîrșit niciodată.

De-a lungul anilor se perindaseră prin curtea internatului echipele „Steaua", „Rapid", „Dinamo" și „Progresul", așa cum le intitulau puștii. Între două teoreme, eroul nostru îi cunoscu pe „Ozon", „Voinescu", „Pîrcălab", „Ionescu" și pe alți jucători renumiți.

Deseori, în curtea internatului, umbrită de tei și castani, veneau și echipe „străine". Din Brazilia, Franța, Italia sau alte țări. Așa cunoscu subtilitatea lui „Di Stefano", admiră eficacitatea lui „Eusebio", virtuozitatea lui „Pele", sau puterea de luptă a lui „Uwe Seeler". Diferiți idoli sportivi ai fotbalului național și internațional își rupeau pingelele și transpirau de mama focului în curtea internatului.

Totdeauna acolo se juca fotbal pe viață și pe moarte. De multe ori mingea intra ca un bolid în camera lui, se oprea în vreun tablou sau mătura cu zgomot vreo vază cu flori. În preajma unor examene grele, cînd meciurile nu mai luau sfîrșit, eroul nostru făcea apel la înțelegerea lor de viitori studenți, rugîndu-i să amîne meciurile pe altă dată. Dar... curios. Atunci cînd în curtea internatului liniștea se așternea pentru foarte puțină vreme, parcă-i lipsea mișcarea copiilor, mișcarea și zgomotul cu care se obișnuise și care parcă-l stimulau.

Într-o zi, însă, cînd mingea îi intră prin cele două rînduri de geamuri, își spuse enervat că așa nu mai merge. Luă mingea și plecă la internat cu gîndul să-i reclame. Cînd copiii îl văzură, îi întîmpinară cu alai ca pe o cunoștință veche. Voioșia lor îl dezarmă complet și, zîmbind, renunță la gîndul lui, trimițîndu-le mingea cu piciorul.

Dar atunci... atunci se întîmplă cu el ceva neprevăzut. Pe neașteptate, îl cuprinse o poftă imensă să joace și el fotbal. Se băgă printre copiii care acum fugeau după minge și, prins de ritmul jocului, alerga și lovea mingea mai vîrtos decît ei. Rînd pe rînd era înaintaș, fundaș, portar și tot ce auzise și văzuse în jocurile lor, de acolo de sus de la fereastră. Simțea o bucurie intensă. Toată copilăria și adolescența lui se dezlănțuiseră acum și se cereau consumate.

Cînd se opri, în sfîrșit, obosit și transpirat, se văzu înconjurat de copii, care îl asaltară cu întrebările:

— Nene, nu-i așa că matale ai jucat la „Steaua"? Tăticul meu te cunoaște foarte bine...

— Nu-i adevărat, interveni un alt băiat. La „Rapid" a jucat nenea. Nu vedeți că are stilul echipei „Rapid"?

— Ba la „Dinamo" a jucat, spuse cu convingere un altul. Nunweiller intră la minge ca și nenea... Și cînd, în controversa care se iscă printre copii, eroul nostru se îndepărtă cuprins de-o fericire neînțeleasă, un băiat strigă după el:

— Nene, să mai vii pe la noi, să jucăm împreună fotbal.

— Să mai vii, nene (completă un puști pistruiat), dar să nu mai îți așa mult mingea...

Magdalena BĂLĂNESCU

S-au cunoscut întîmplător...

S-au cunoscut, întîmplător, într-o pauză la patinaj... Ea a intrat în vorbă cu el. Prea avea pantaloni bufanți, prea avea tot soarele în păr! În două minute s-au împrietenit și acum discută, așa, „în general". Despre sport, despre patinaj îndeosebi, despre frumosul lui „8" executat cu puțin timp înainte, pe care ea — fără să vrea — l-a confundat cu... „5" Dar, asta are mai puțină importanță! Principalul este că se înțeleg, că au un prieten comun: patinajul!

Foto: O. CAHANE

RĂSPUNDE Don Poștaș

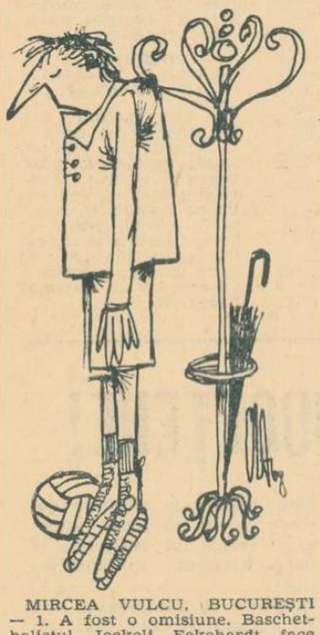

MIRCEA VULCU, BUCUREȘTI — 1. A fost o omisiune. Baschetbalistul Jeckeli Eckehardt face parte din lotul național. — 2. *„Cui trebuia să mă adresez pentru a deveni membru susținător al echipei naționale de fotbal?"* Toți cei 19 105 056 locuitori ai țării noastre (cifra e valabilă pentru 15 martie 1966) sînt susținători ai echipei naționale de fotbal. Nu de membri susținători ducem lipsă. De fotbaliști!

ALEXA LIVIU TIBERIU, BAIA MARE. — Ne bucură că articolul „Tentativă de record", al colegului Dan Gărleșteanu a avut ecou în rîndurile tinerilor aeromodeliști din orașul Baia Mare, printre care vă numărați și dv. Vă felicit pentru rezultatele obținute pînă acum (la 14 ani, sînteți constructor a două aeromodele!) și vă urez să fiți mereu la înălțime: dv și ... aparatele dv!

NICOLAE POPESCU, COMUNA ROATA. — Meciul de fotbal România—Bulgaria, disputat la Sofia în cadrul preliminariilor olimpice din 1964, a fost transmis la televiziune. Nu vă mai aduceți aminte de golul victoriei, înscris de Kozska?

MIRCEA RADIAN, BUCUREȘTI. — Am cam renunțat la „filme". Le preferăm pe cele de la „Scala" și „Patria"! Să facem o excepție, pentru primele secvențe din „filmele" dv.: *„Peste puțină vreme, va începe campionatul. Steaua, în fruntea clasamentului, ca REGINA ZAPEZII, a pus la punct MARILE MANEVRE, pentru a evita CAPCANA ce i-o vor întinde în mod sigur piteștenii, aflați LA UN PAS DE FERICIRE. Farul, CU TOATE PINZELE SUS, pregătește BOMBA, pentru că de fapt URMĂRIREA ABIA ÎNCEPE".*

NICOLAE DODU, CREȚULEȘTI. — În cel de al doilea meci cu Portugalia, din cadrul preliminariilor campionatului mondial de fotbal, disputat la București la 22 noiembrie 1965 și cîștigat de noi cu 2—0 (2—0), am aliniat următoarea formație: Mihai Ionescu — Popa, Hălmăgeanu, Dan Coe, Mocanu — Ghergheli, D. Popescu — Pîrcălab, Dridea, Badea și Sorin Avram. Au înscris: Pîrcălab (min. 1) și Badea (min. 17).

MIHAI VASILE, SALONTA. — N-am urmărit emisiunea respectivă, dar orice ar fi spus cunoscutul comic Dem. Rădulescu-Bibanul despre echipa dv. favorită, **Universitatea Craiova, este** greu de presupus că are ceva de... împărțit cu fotbaliștii craioveni. Să vă spun un secret: și Dem. Rădulescu-Bibanul este oltean! Să-l vedeți, o dată cu începerea returului, cum se perpelește în tribună la meciurile Universității Craiova! Sper că v-am împăcat...

ION ANONIMU, BUCUREȘTI. — Poezia dv., *„Invocația portarului de fotbal"*, este promițătoare. Ca să vă cunoască și cititorii, publicăm cîteva versuri: ... *„De aceea, mă rog ție / Soartă, fii amabilă / Și fă poarta mea să fie / Azi impenetrabilă / De atacuri de pe aripi / Și centrările viclene / Apără-mă, Nepătrunso / Cînd mă-ncearcă pe arene / Toate cornerele trase / Fă să nimerească-n aut / Și din unsprezece metri / Mingea-n poartă să n-o caut /* Se vede treaba că nu-i cunoașteți pe înaintașii noștri. Pentru asta nu e nevoie de o invocație specială!!

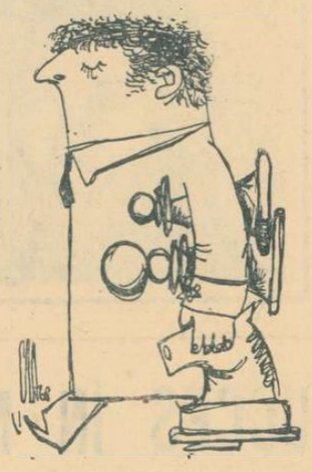

CONSTANTIN BALTAG, MEDIAȘ. — 1. Am mai arătat că pionul ajuns pe ultima linie poate fi transformat în ORICE PIESĂ, existentă sau neexistentă pe tablă în momentul acela, în afară de rege. Ca atare, avînd un nebun de alb, prin transformare, poți aduce pe tablă un al doilea nebun de această culoare. — 2. Nu-mi faceți și mie cunoștință cu cel care v-a spus că un șahist poate să atingă pînă la TREI piese? Nu de alta, dar vreau să văd dacă-și menține părerea și cînd sînt eu la mutare! Regulamentul este clar: piesa atinsă — trebuie jucată.

ION POPESCU, BUCUREȘTI. — Arieșul juca în divizia B, cînd a cîștigat Cupa României, învingînd în finală pe Rapid (2—1).

COSTEL BRĂDICEANU, TG. JIU. — Oficial, cu alte cuvinte cu legitimație de la F.R.F., cîntărețul Dan Spătaru n-a fost nici un moment la Progresul. Cu inima, da! Tot timpul!

Ilustrații: **N. CLAUDIU**